

Ole M. Nielsen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på området, hr. Jann Sjursen, ikke kan være til stede, skal jeg blot sige, at vi også er meget glade for, at der er opnået enighed her med Storbritannien, Skotland på den ene side og til Færøernes tilfredshed. Med henvisning sådan til den seneste debat, vi havde her lige for et øjeblik siden, så har vi jo ikke haft et strejkevåben at true med i den sag her, og vores våben i øvrigt er jo ikke så meget værd at true med over for Storbritannien, tror jeg i hvert fald ikke, så det er flot, at det har kunnet lade sig gøre på fredelig vis. Det er vi kun glade for. Vi støtter derfor beslutningsforslaget.

Jens Hald Madsen (V):

I Venstre er vi glade for, at der er kommet en endelig afgørelse på, hvordan det her stridsmål skal klares, men jeg kan jo på beslutningsforslaget se, at det ikke er helt løst endnu, sådan som jeg forstår det, og jeg ved også, at der har været en del diskussion på Færøerne, om det er det optimale resultat.

Jeg synes nu, at det vigtigste er, at parterne er blevet enige om den her aftale, og hvis det skulle betyde, at det danner grundlag for en ny indtægtskilde for Færøerne, så synes vi, at det er yderst prisværdigt. Så på den baggrund skal jeg sige, at Venstre kan støtte forslaget.

Jóannes Eidesgaard (FÆR):

Det var en stor, historisk dag for Færøerne i mandags, da Lagtinget enstemmigt vedtog at tilslutte sig aftalen om den maritime afgrænsning mellem Storbritannien og Færøerne. Og det var en lige så stor historisk dag i tirsdags, da aftalen blev underskrevet på Tinganes i Tórshavn af den færøske lagmand og den danske udenrigsminister på den ene side og den britiske viceudenrigsminister på den anden side.

Historisk, fordi det var enden på en meget lang og til tider meget besværlig proces, en proces, hvor der er brugt mange kræfter og tålmodighed på at finde en god løsning, en meget besværlig løsning, da parterne i startfasen af disse forhandlinger var så utrolig langt fra hinanden. Men også historisk, fordi det var resultatet af en forhandling, som gennem de sidste 5 år har været under færøsk ledelse og initiativ. Historisk, fordi den er et bevis på, hvor meget vi har mulighed for at udvikle og udbygge og stimulere vores politiske samarbejde inden for rigsfællesskabet.

Men særdeles historisk er dagen, fordi denne er den sidste i en fase, men også den første i en ny og spændende, men endnu ukendt fase. Det kan blive den første dag i en udvikling, hvor det færøske samfund får et hårdt tiltrængt erhvervsalternativ, nemlig en mulig fremtid i olieindustrien. Selv om aktiviteten hidtil har begrænset sig til seismiske undersøgelser, så er der nogle positive indikationer, og den britiske olieindustri har nu lavet sit største fund lige syd for den nu forhandlede grænse. Så der ligger perspektiver i færøsk fremtid, og med den her aftale har vi taget et stort skridt i den rigtige retning.

Foreliggende overenskomst omfatter ikke Færø-Rockall plateauet og der er noget, der tyder på, at det kan blive noget af en udfordring at finde en løsning for dette plateau, da foruden Færøerne, Storbritannien og Irland også Island gør krav på dette område.

Siden 1990 har forhandlingerne stort set været sammenhængende. Dog skete der en ændring i 1994, hvor den danske forhandlingsleder trak sig tilbage, og Færøerne overtog ledelsen. Det skal i denne forbindelse nævnes, at Danmark i retssagen om grænsen mellem Grønland og Jan Mayen brugte den modsatte argumentation af, hvad vi brugte i vores forhandlinger med Storbritannien. I Jan Mayensagen understregede Danmark betydningen af en grønlandsk kystlængde i forhold til Jan Mayen, og det var ikke et synspunkt, der gavnede vores interesse.

I 1992 hændte så det meget interessante og fornuftige, at Færøerne fik overdraget sagsområdet »råstoffer i undergrunden«, og dette gav måske forhandlingerne en ekstra motivation. Et meget vigtigt fremskridt i forhandlingerne, eller rettere det væsentligste frembrud var, da det lykkedes at få briterne til at acceptere en version af midterlinjen som den endelige grænse-dragning, men det tog sin tid. I 1991 fik vi et udspil fra Storbritannien, som var så vidtgående, at sokkelgrænsen kun lå ca. 50 sømil syd for Færøerne.

Men der er altså sket en ændring af den britiske opfattelse af, hvad der er en fornuftig grænse for både fiskeri og for kontinentalsoklen. Historikerne vil måske endda finde ud af, hvad det var, der gjorde, at forhandlingerne efterhånden blev så konstruktive, som de blev. Var det et pres fra britiske olieinteresser, eller var det ændringer, der kom med den nye labour-regering? I hvert fald ser det ud til, at